

Това предложение се харесало на другитѣ. Приготвили се за пѣтъ и трѣгнали.

Наскоро тѣ дошли до едно малко поточе, на което нѣмало мостъ, и тѣ не знаели, какъ да минатъ отсрѣща.

Сламчицата казала:

— Азъ ще легна напрѣки и вие ще минете по мене като по мостъ.

Сламчицата се прострѣла отъ единия брѣгъ на другия и разгорешеното вжгленче закрачило важно-важно по него. Като дошло насрѣдъ моста и чуло, какъ водата шумѣла подъ него, изплашило се, спрѣло се тамъ и не смѣло да върви по-нататкъ. Сламчицата започнала да гори, прѣчупила се надвѣ и паднала въ водата. Паднало съ нея и вжгленчето, изпищѣло и прѣдало духъ.

Баклата, която била по-прѣдпазлива и стояла още на брѣга, почнала да се смѣе. Смѣла се толкова силно, че се прѣснала.

За нейно щастие; на брѣга почивалъ единъ пѣт-никъ—шивачъ. Той я съжалилъ. Извадилъ игла и конецъ и зашилъ пукнатината.

Баклата му благодарила най-сърдечно, ала по-неже конецътъ на шивача билъ черъ, оттогава баклитѣ иматъ черно рѣбче.